इत्युक्त्वोपायनं गृह्य मत्स्यमांसमधूनि च ।
अभिचक्राम भरतं निषादाधिपतिर्गुहः ॥ १० ॥
तमायान्तं तु संप्रेक्ष्य सूतपुत्रः प्रतापवान् ।
भरतायाचचक्षेऽथ विनयज्ञो विनीतवत् ॥ ११ ॥
एष ज्ञातिसहस्रेण स्थपतिः परिवारितः ।
कुशलो दण्डकारण्ये वृद्धो भ्रातुश्च ते सखा ॥ १२ ॥
तस्मात् पश्यतु काकुत्स्थ निषादाधिपतिर्गुहः ।
असंशयं विजानीते यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥ १३ ॥
एतत् तु वचनं श्रुत्वा सुमन्त्राद्भरतः शुभं ।
उवाच सारथिं शीघ्रं गुहः पश्यतु मामिति ॥ १४ ॥
लब्धानुज्ञां संप्रहृष्टो ज्ञातिभिः परिवारितः ।
आगम्य भरतं प्रह्वो गुहो वचनमब्रवीत् ॥ १५ ॥
निष्कूटश्चैव देशोऽयं वञ्चिताश्चापि ते वयं ।
निवेदयाम ते सर्वं स्वके दासकुले वस ॥ १६ ॥
अस्ति मूलफलं चैतन्निषादैः स्वयमर्जितं ।
आर्द्रं शुष्कं तथा मांसं वन्यं चोच्चावचं तथा ॥ १७ ॥
आशंसे श्वासिता सेना वत्स्यतीमां विभावरीं ।
अर्चितो विविधैः कामैः श्वः ससैन्यो गमिष्यसि ॥ १८ ॥

इत्ययोध्याकाण्डे गुहकोपो नाम चतुरशीतितमः सर्गः
॥ ८४ ॥